

XUT!

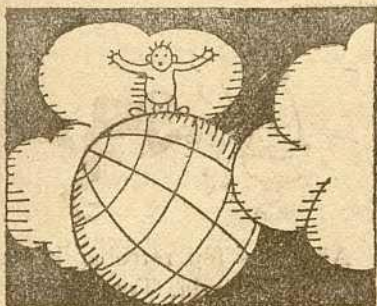

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY III — NUM. 69
BARCELONA, 12 DE MARÇ DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753

Atolondra y atabala
la historia simple y veraz
del delantero Zabala.

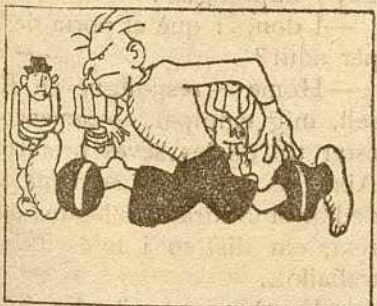
Nació en medio de la esfera,
perteneciendo a bocins
un poco a cada frontera.

A los dos años escasos
cambiaba llapideras
por plumillas y compases.

Frágil, cambiable y veleta,
se mudaba cada día
diferente samarreta.

Fiero el balón dominaba
y a los pobres asturianos
con sus pases subyugaba.

A un equipo japonés
fué a jugar de delantero,
total por pesetas tres.

Y con un club esquimal
se traspasó en un momento,
quedando internacional.

Fuese castaño o moreno,
gordo, flaco, bajo o alto,
le gustaba hacer el salto.

La Riva, cuando lo vió,
le hizo un guiño maquiavélico
y a cobrar lo convidó.

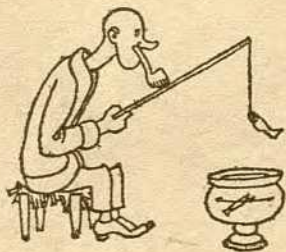

Jugará en el «Español»
si no miente la planeta,
pero por si alguien da más
con el mundo y la maleta.

EL SENYOR ROSELL

ROMANTICISME «PLONGEONESC». — EL BORINOT NEGRE. — «LOS BACALANEROS SE FILTRAN POR LAS PAREDES». — LI HA DIT «PENCA»! — «EL CANTAR DE LOS CANTARES». — LA PESCA DEL BACALLÀ. — EL TROFEU :: :: ::

La nostra Redacció presentava l'aspecte de sempre. La taula, coberta de papers, de pols i de burilles de cigar; el silló majestuós, amb el seu posat de moble familiar i burgès; la premsa, freda i justiciera, i el pobre ventilador, inactiu, sospirant per aquells felços dies d'estiu en què s'engegava brunzent, entortolligant la cabellera d'en K. Me-

lo i fent volejar les quartelles d'en Dova. Tots hi érem. En Quicoff, amb un cordill i una canya d'escombra, pescava peixos en una peixera de vidre i els hi tornava a tirar malenconiosament, com un ser de l'altre món. En Cuscunilles, estirat de panxa a terra, aprenia de nedar fent moviments acompassats, tal com aconsellava un tractat de natació que tenia al davant, i de tant en tant bevia un glop d'aigua amb sal i corria a agafar-se al cordó de l'electricitat, convençut del perill que corria. En Dova feia projectes per a llençar a la publicació una fulla d'esports que pogués sortir cada deu minuts i ensorrar d'una vegada *La Cornada*. En K. Melo, amb una pinta i un paper de fumar, tocava trossos de Beethoven i s'enternia ell sol, plorant com una Magdalena.

Oh, romanticisme deportiu!... Goig de la família agermanada!

Puresa de sentiments «xutescs» i sidralistes!

La porta s'obrí poquet a poquet i aparegué l'amo, *charmant* i encantat de la vida, fent dringar la calderilla de la butxaca de les calces i repicant l'empostissat amb els talons de les sabates.

—Alà os *proteja*, fermes puntals del XUT!

—Salut i sidral, *patrón de la nave* «xutesca»!—responguérem tots a cor, fent una reverència versallesca molt ben assajada.

L'amo ens picà l'ullet i, una vegada estiguérem tots al seu voltant, fent un posat de detectiu de casa bona, ens digué misteriosament:

—Aquesta nit he somniat polls i al matí he vist un borinot negre!

—Ooooooh!—exclamàrem tots.

—Això significa que rebrem alguna visita.

—La d'en Rosell!—digué en Dova, resolut.

—Caram! Com ho sap?

—Home, si jo, que sóc el que ho escriu, no sabés a qui té de fer sortir, estaríem frescos!

L'amo es convencé; el que escríu un article té dret a fer-hi sortir a qui vulgui.

Crac! Crac! Crac! Sonaren tre cops a la porta. Qui més, qui menys, es trobava enguniós...

Què voldria el senyor Rosell? Venia a trencar-nos la cara, o a fer-nos confidències?

—Alanta! *Los bacalaneros se filtran por las paredes!*—digué en Quicoff, desafiador.

En Rosell va entrar; no venia sol. Lligat en una cadena portava un bacallà de Terranova sense morrió. Tots el contemplàrem amb angoixa.

—No mossega pas?—inquirí en K. Melo.

—No tinguin por! Solament glopeja.

Això ens féu retrobar la tranquil·litat perduda. Tots devinguérem valents. En Dova, escupint de costat i donant-se importància, l'emprengué:

—I doncs: què el porta de bo per aquí?

—Home—respongué en Rosell, mig empipat,—començà a estar tip de les seves brometes. Això de què cada setmana em dediquin un drama o bé una òpera, em distreu i m'excita. Jo treballo...

—Vostè «penca»?—digué ingenuament en Dova.

En Quicoff i en K. Melo botzinaven, engrescats: «Li ha dit penca! Ara va bé!»

—Sí, «penco» molt. Es per això que em convé tranquil·litat. Un periodista que em buscava cos el vaig fer callar amenaçant-lo.

—I va callà?

En Quicoff i en K. Melo es tornaren a enriolar: «Li ha dit «bacallà»! Duro, duro!»

—Vostès creuen sincerament

que jo sóc parcial en qüestions de futbol?

—De cap manera! — respongué en Dova, indignat.—Tot lo més, una mica funest i una mica cerca-raons. Però això no és cap deshonra!

—Això mateix dic jo! Jo, si he fet el que he fet, ha sigut per afavorir el gremi de bacallaners.

—Com! Què hi té que veure la baixa de l'«Europa» amb el bacallà?

—Què hi té que veure? Santa innocència! Separant a l'«Europa» de la Federació, quedaven sis mil socis condemnats a quaresma perpètua, i no em negarà vostè que durant la Quaresma és quan els bacallaners fem el negoci!

—Es magnífic! Quin cop de vista!

—Ara, el que els prego és que no moguin més enrenou; l'assumpte aquest ja ha passat a la història i no hi ha per què tornar-lo a remoure.

En Dova, en Quicoff, en Cuscunilles i en K. Melo, amb posat

socarrón i burleta, es posaren a cantar:

Ni el moro Muza,
ni Abderramahan,
con su osadía del botavant,
con su osadía
desaparecen y empequeñecen
viendo la pinta d'aquí el davant.
; Vátua jo! ; Vátua amb ell!
; Rosell! ; Rosell!
; Hi deixaràs la pell!

En Rosell, al sentir això, féu un bot, fugint com un esperitat; el bacallà es llençà d'un bot a la peixera i nosaltres restàrem ennuégats de tant riure, fent tabola.

Ah! Ens descuidàvem de dirlos que el bacallà s'ha fet amic dels peixos i es deixa pescar per en Quicoff, que hi passa moltes estones agradoses.

Ves de quina manera la nostra Redacció compta amb una rellequia més i amb un nou company! Casualitats, vet-ho aquí!

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

porcionalment pot haver-hi entre els «tants mils». Els periòdics no volen estar-hi malament per què no se'n ressenti el calaix... Els «tants mils» són el tot, i els seus dirigents es creuen que tot el món és seu, i fins, autosuggestionats, s'ho creuen de bona fe.

Una agrupació d'aquestes dels «tants mils» s'ha entretingut en opinar sobre allò de la Rambla. Està perquè no la malmetin. Es una opinió que equival a «tantes mils» opinions. Es una opinió que s'ha fet pública...

Cert diari, nocturn, estava en favor de la Rambla bulevard. També era una opinió, però ja no ho és. Després de publicar dos o tres articles en pro de la seva manera de pensar, s'ha retirat pel fòrum. Ja no pensa com pensava primer. Ja fa tentines. Ja no és allò... La força dels «tants mils» s'ha imposat.

El diari no vol posar-se enfront de l'agrupació que posseeix la masa. Posar-se enfront de la Cambra del Comerç, bueno; però dels «tants mils», no. No convé. Pot portar baixes... El precedent és funest. Els dels «tants mils» se n'adonaran de la força que tenen i es voldran ficar en tot. Faran regidors... Nomenaran alcaldes de barri. Intervindran en la qüestió del Mossul... La força del número farà massa de les seves... Tan sols als poca-soltes com nosaltres, no ens fa fred ni calor. No ens esvera. Ens en fumem. Som pobres, pero honrados. No se'ns arronça el llombrigo. Garlem quan i com volem. I creguin que no ens va pas gens malament. Paraula. Som tarambanes, però no ens fan respecte els «tants mils».

XAVET

GLOSSARI INCOHERENT

La força del número

Un partit sense masa, és un partit que no és tal partit. Un casino sense socis, és un arròs de conill sense conill. Un club sense uns quants milers d'incondicionals, és club al pot. Quan una agrupació arriba a sumar per mils els adherits, adquireix una força que és a l'ensem estímul, ajuda econòmica, dèntes per als altres i coacció. La premsa, pobreta!, que té de viure de la masa innominada, dels que són més, no pot ésser d'oposició davant dels «tants mils». El negoci és el negoci. La boca fa muts i a la gàbia. Les campanyes no arriben a ésser-ho.

Fins les gasetilles són amidades, pesades i aquilatades per a no empipar als «tants mils», que poden ésser «tants mils» compradors o llegidors. I així, l'agrupació dels «tants mils» sempre té raó, per disbarats que faci. L'elogi és unànim. La propaganda, fàcil. El camí li és plaer...

L'agrupació que no tingui «mils», no compta. Es terragada. Per això mai té raó quan es baralla amb les altres més «milenàries». Es la força del nombre, atúidora, aclaparadora. Ves qui s'hi posa enfront! El botiguer tem perdre els clients que pro-

COLLABORACIO I ARROS

Les magnificències del sidral

Solament avui ja m'he begut sis sidrals. Me'n vaig a casa després de plegar de la feina; la dona ja tenia el sopar preparat. Sopo junt amb la dona, la quitxalleta i la sogra, i me'n vaig de pet al catre.

Es ja fosc; trobo en Cardona torrat com una sopa, que va de bracet amb en Matas, que s'ha tornat boig.

—On aneu en aquest estat, desgràcies, sibecs, sòmines, pallussos? Aneu-se'n cap a casa! —els dic jo.

En Matas es clava a riure. En Cardona em diu:

—No me entretengas, nene.

Al sentir-me això, després de donar-los consells, em trec l'espardenya i començo a repartir

bolets fins deixar-los fets una truita.

Amb els seus gemecs, comparteix la «poli» i jo els dic que són dos desgraciats que s'han barallat.

No sé com ha sigut, però el cas és que em trobo de cop i volta president de l'«Europa», el qual queda, a la fi, campió de Catalunya. (No sé com, tampoc.)

Tant he prosperat i ha prosperat el club sots la meua direcció, que Nostre Senyor m'ha enviat a buscar per a que regeixi l'«Angelòrum F. C.», un dels millors equips del Cel, que està fent el campionat de l'Univers de primera categoria.

He acceptat i hi he anat, acom-

panyat d'un paraigua, per si plugués pel camí.

L'«Angelòrum F. C.» ha guanyat el campionat i el Pare Etern m'ha cridat i m'ha dit, tot donant-me copets a l'espatlla amb el seu ceptre d'or i diamants:

—Després de l'arcàngel Sant Miquel, tu.

Em desperto sobresaltat i veig que la sogra i la dona, com si piquessin matalassos, m'estan obsequiant de mala manera amb pinyes, armades cada una d'elles d'un garrot que Déu n'hi dóna mentre la sogra em diu:

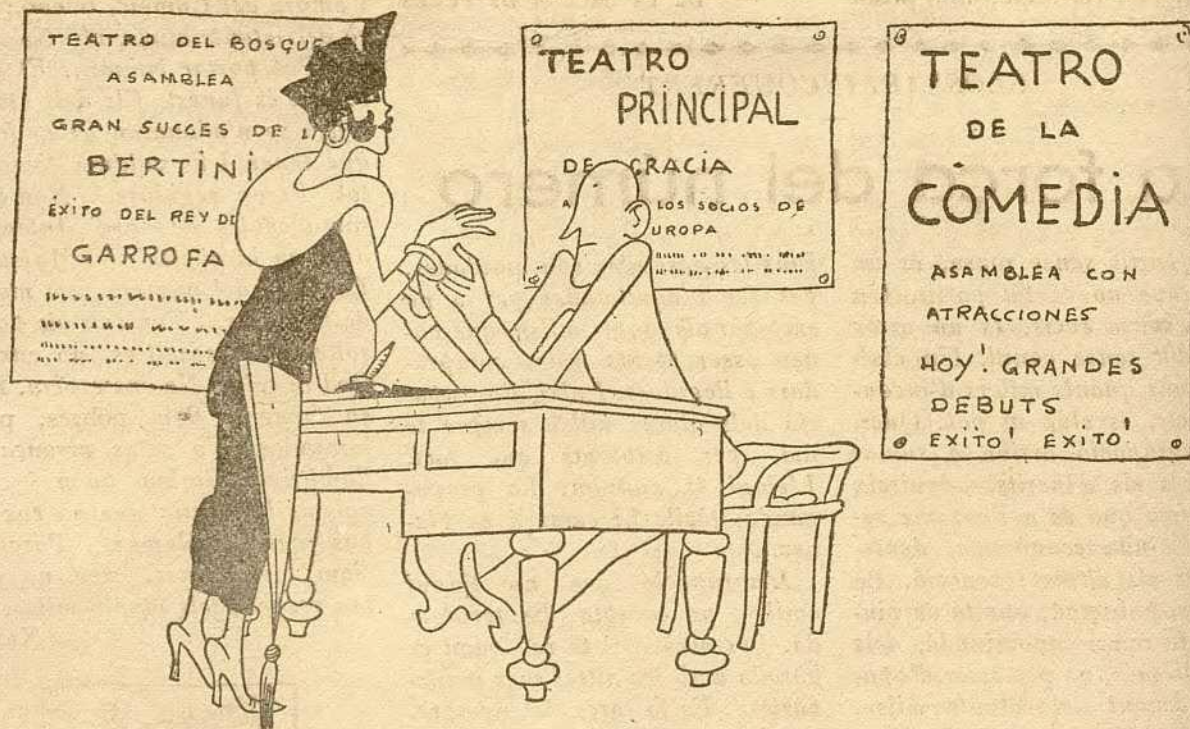
—Apa, gandul! A treballar, que ja són dos quarts de nou! I, avui, a dormir sense sopar!

Res! Si no fos el sidral, que em fa somniar coses belles, fóra un màrtir per tota la vida!!

Aconsolatis, aconsolatis!

Visca el sidral, visca!!!

L'Orlí

PROPAGANDA AMERICANA

—Venia per si em volen com a ballarina per les Assemblees. El meu fort és ballar la rumba.
—De moment, no podrà ésser; però si en Gros se'n va, aleshores pensarem amb vostè.

En Garrobé, processat

En Garrobé ha sigut processat per *enceramiento con premeditación y alevosía*.

Els del XUT!, que a més de sidralistes som cànids, creguérem de bona fe que en Garrobé anava a València, però ara resulta que la Federació no admet la baixa i el minyó té de quedar-se a l'«Europa».

Com que la serietat és la norma de casa nostra, hem dipositat al Jutjat aquell autògraf en què en Garrobé declarava que la seva guillada a València era cosa feta i l'han empaperat.

Fiscal.—¿ En qué circunstancias escribió usted aquella carta?

Garrobé.—¡ Hombre! Un servidor estaba enlluernado con las pafias del «València» y hizo un golpe de cabeza.

Fiscal.—¿ Pero usted contaba con los necesarios permisos?

Garrobé.—¡ Hombre! El señor Matas me dijo que bueno,

pero ahora me ha salido la Federación de trascantón y me ha esbotzado el marro.

Fiscal.—Pero usted no ignora que el artículo 4,676 del Código castiga con 6 años y un día de cadena perpetua a los que encerran por aixalabramiento o inconsciencia.

Garrobé.—¡ Piedad! ¡ Compasión! ¡ Misericordia!

Això servirà d'escarment a tots els que, abusant de la nostra bona fe i veient que som menors d'edat, ens enreden i ens fan quedar com uns paveros.

Demés, com que ara, d'ençà del partit «Rosell» - «Cornada», és moda tirar-ho tot pel Jutjat, per això ens hem decidit.

I doncs, què!

TAUJÀ EL «SABIO»

Una «pesadilla», o no mengueu olives per sopar

Un servidor no pot menjar olives, i això que m'agraden tant com els «Buick» a en Zamora.

Em fan somniar. Tinc *pesadillas*. Veig en Tallada directiu del «Barcelona», en Nogareda admirador d'en Julià i en Cabot retirat del futbol...

Ahir un servidor es va atipar

d'olives per sopar. Ni mai que ho hagués fet! Tota la nit la vaig passar veient visions. Fins vaig veure en Cros. Vaig somniar rareses.

De primer antuvi vaig somniar que el «Barça» tenia d'anar a jugar a Viena, Praga i Budapest i que tenia canguelo de fer-ho. L'honor del carro se'n podia ressentir...

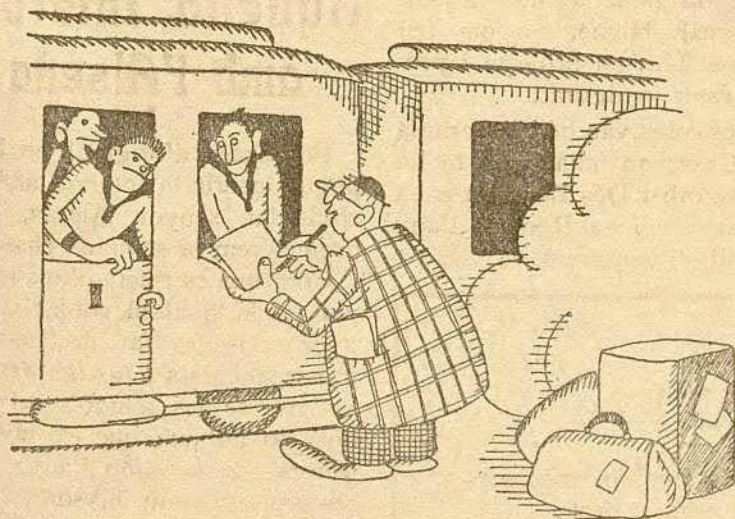
Després vaig somniar que els de l'«Español» tenien també el mateix compromís i el mateix canguis.

Més tard vaig veure els d'en La Riva i els d'en Cardona en animat xiu-xiu...

Després vaig contemplar com en un paper en Tallada feia un equip... Zamora, Planas, Montesinos, Caicedo, Sancho, Carulla, Olariaga, Piera, Zabala, Samitier, Sagi... Com a suplents hi figuraven en Surroca, en Canals, en Trabal, en Pasqual, en Martí, en Juanico, en Lakatos...

Vaig sentir paraules soltes... «Alcàntara no està per viatges... Uniforme «Barcelona»... Partir beneficis...»

I em vaig despertar. Ja veuen si en fan somniar de coses estranyes les olives!

L'ARRIBADA DE L'«EUROPA»

El periodista.—Nois, ja torneu a estar federats! Que per molts anys!
En Cros.—Ja me'n tornaria, jo, ja hoveus! Ara que tothom parlava de nosaltres!

Qui és?

Qui és que «dribbla» i fa l'oca amb domini del «metier», i quan avença es *disloca*?

EN SAMITIER.

Qui és que guarda la porta arrepenjat en el pal i els guants posats sempre porta?

EN PASQUAL.

Qui és que juga amb la bala, calcula, escapa o espera, i per res no s'atabala?

EN PIERA.

Qui és que ho detura tot botant com un gat d'Angora i cap davanter hi pot?

EN ZAMORA.

Qui és que crida i mou brega, i quan s'empipa diu: «Plego», i arreu escampa la pega?

EN MILEGO.

Qui és que xuta i renega, i a tothom ho fa pagà el dia que està de pega?

EN JULIÀ.

Qui és que centra al *minuto*, mig de goma i mig de cer, i mai no juga de *bruto*?

EN PELLICER.

Qui és que sua i es cansa i sempre s'ho pren de veres, i en xutar no sent recança?

L'OLIVERES.

DOVA (FILL)

LLEGIU, SI US PLAU, EL

XUT!

de la setmana vinent, que portarà la interviu més sensacional que hom pot imaginar-se, amb el títol:

SAMI, EL DELANTERO; SAMI, EL MEDIO Y
SAMI, EL PORTERO

CICLISME

La Junta de l'«Agrupació Catalana de Corredors Ciclistes» ha quedat composta tal com pinta:

President, J. Janer, industrial i agabellador de campionats. Sots-president, J. Solanas, fabricant de cases i de la pista de Gavà. Secretari, Macipe, corredor de cuiros, pells seques, de conill, etcètera. Sots-secretari, Carpi, gravador de gravats i gravades. Tresorer, Badia, xòfer, casat i amarquesat. Comptador, Armençol, ex-campió de Barcelona quan la bossa sona, i impressor d'impremta. Vocals, Llopis, lampista que es perd de vista; Salvador, pintor de miracles; Espaniol, mecànic català.

El XUT! els desitja bon vent i barca nova.

PARET MIT

Aquella interviu amb l'Alseda

Per excés d'original no hem pogut inserir la interviu amb el col·legiat senyor Alseda, que prometèrem la setmana passada.

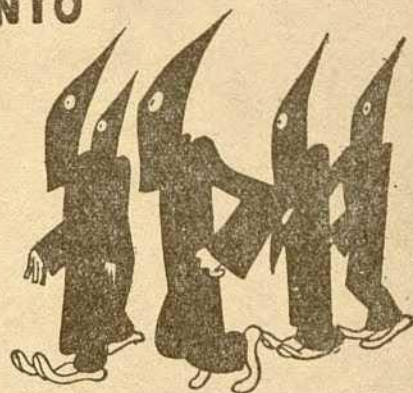
Com que es tracta d'una interviu en la qual el col·legiat senyor Alseda fa declaracions transcendents i *fustiga despiadadament* les rèmores del futbol, no dubtem que els nostres lectors estaran amb l'ansia mesrescudada esperant la sortida del número de la setmana entrant.

Així, quedem que d'aquí vuit dies la publicarem, donant-li l'extensió que mereix.

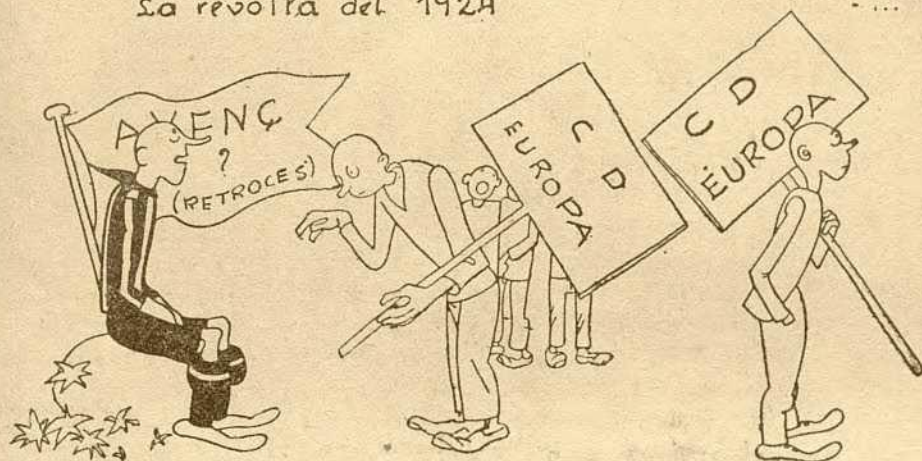
EL ARREPENTIMIENTO

La revolta del 1924

... ..?

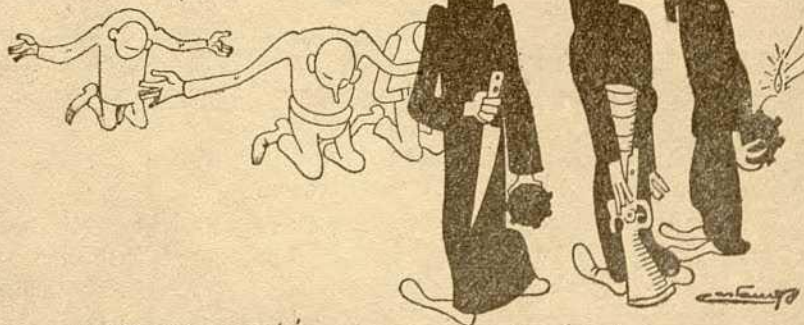
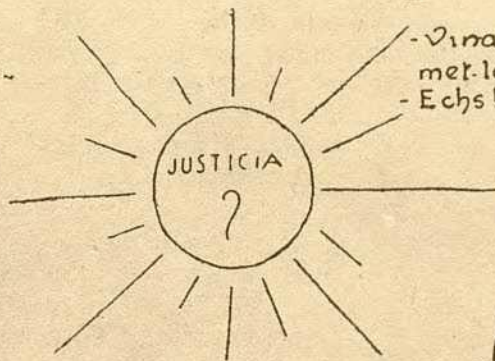

- Vols venir maco ?
- A casa no ho volen ..

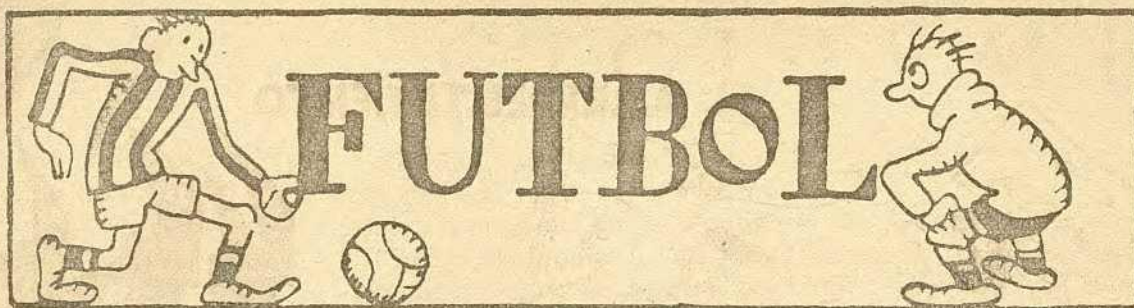
- Vina que't donare un carmet-lo.
- Echs!! No m'agraden

Al fin solos !!!

Desesperación y arrepentimiento

«De cero a cero, va cero», o la mandanga de Milà

CAP A MILA FALTA GENT

Quan l'amo em va dir que havia decidit que la meua esvelta persona anés a Milà, el cor em va saltar com en Sami davant de gol.

—Jo? *Tanto honor me emulsiona*. I com estem de pasta?

—Pasta? — va replicar-me. —

Uix! Tots esteu metal·litzats! Quin mèrit té fer les coses amb pàfies? Si es tractés d'anar-hi amb calers, ja hi aniria jo. *Nada, nada*. Vostè guilla cap Itàlia, si no vol que li donem la regadora. No hi van els de *La Cornada a pie y sin dinero*? Però, per a que vegi que no sóc un tirano, tingui i no malgasti. Ja passarem comptes!

I m'allargà dos naps, un d'ells de plom, tot dient-me:

—I a veure si fa fer un feio a en Cabezas!

LA MASCOTA

D'EN ZAMORA

Un servidó és pobre, però murri. Això d'anar pel món sense gasolina no fa repòrter d'al·lària. Per això vaig rumiar quina en faria. ¿Aniria a oferir-me d'entrenador? ¿Donaria un *sablasso* al «Barça»? ¿Pidolaria a en Matas, amb la promesa d'atuninar a en Rosell? Vaig arri-

bar a atabalar-me. Per fi, quan ja el meu cap era menys ferm que les actituds enèrgiques de l'«Europa», vaig trobar la solució. Als deu minuts ja era a can La Riva.

—Me'n vaig a Milà...

—Ah, sí? Si que, *amigu*!

—I venia a veure si pugina pel viatge...

Va fer una ganyota, com si hagués vist en Zabala flirtejant amb en Cabot.

—No puc. Cregui'm que no puc. Aquell Aire Libre m'arruïna. I aquest Zamora! Figuri's que ara vol un lleó de l'Atlas! Demés, que ara no estic per brocs. No em sento gaire catòlic...

—Es natural. Un *pagano* catòlic fóra un contrasentit...

De sobte es donà un cop al front. Això, si han vist pel·lícules, ja sabran que vol dir «tinc una pensada».

—Escolti, Cuscunilles. Vostè coneix la mascota?

—Era molt marrec. Vaig anar-la a veure d'amagat de la mare. No és allò que fa: tanta tarira, tararit, xim, xim?

—Vull dir, la d'en Zamora. Doncs amb la premsa i capficat amb la baixa del franc, el xicot se l'ha descuidada. Vol portar-la-hi? En Corbinos ja ho faria, ja, però tinc por que s'equivocui de tren. Fa tant temps que no n'ensopega una!

Bitllo, bitllo, em va donar una pepa i uns bitllets... A Milà hi hauria una *pepa* més.

UN CRONISTA ENTRENAT

Vaig anar de tercera, però vaig anar de primera. M'explicaré. El bitllet era de tercera, perquè trobo que, arribant al mateix temps les terceres que les primeres, fa talòs gastar més pàfies; però vaig anar de primera perquè vaig fer el viatge clapanant. De tant en tant el revisor em feia la guitza en llengua estranya. Però als cinc minuts altre cop a la clapanàcia.

—Ja som a Milà!—sento que diu en italià de corista del «Liceu» un company de vagó...—Ja es veuen llums!

—Deu ésser el nostre equip—responc jo.

No, no ho era. A l'estació no hi havia més que en Caicedo...

—Vienes entrenado, ¿eh?—va dir-me.

—Jo? Per què? Que faig falta a l'equip?

—No..., pero después de tantas horas de tren, uno está «entrenado» sin quererlo...

Una «sin-orina» que passava es girà i exclamà:

—Per Dio!

Tinc un dubte. Era una exclamació de sorpresa, o és que m'havien conegut?

EL GRAN MONTE

La nit era fosca. Per això no vaig veure en Montesinos fins que el tingui a sis centímetres del nas.

—Caram! Tu per aquí? Jo et feia al «Monopol»!

—Es allò... Casualitats...

—Com ha sigut això?

—Veuràs. L'altre vespre anàvem pel carrer Nou jo, en Lemmel i en Caicedo...

—El burro va davant...

—Tens raó. Perdona. En Lemmel, en Caicedo i jo. Davant de l'«Edèn» ens vàrem topar amb en Parajes i en Pentland que en sortien...

—De l'«Edèn»? Corridos!

—No pensis de capgirell. Es que allí tenien les sessions. Ens filustren i ens criden. Ens varen dir que els faltava un defensa i jo vaig oferir-me. Jo, per la pàtria, estic disposat fins a jugar net... Van dir-me que *menu*, i vet-ho aquí. Llavors, per a no fer un *feio* a en Caicedo—que havia pagat el sidral,—ens el vàrem emportar.

—Així, l'únic que es quedà en bitza va ésser el pobre Lemmel!

—Romanços! Com que en Pentland feia d'entrenador i en Càrcer de *manager*, a en Lemmel el varen nomenar *cuidador tècnic y psicológico* de l'equip

nacional. En casos com aquests es veuen els bons amics.

—Requiesco!... Així, digues que sou una colla...

—No tants, no tants! Els onze fenòmens, els suplents, els del Comitè, l'entrenador, el *manager*, el *cuidador*, el massatgista, el doctor Aguirre, especialista en la manilla, un solista de flubiol per a distreure'ls, un *asesor jurídico* i el doctor Segura.

—I tu, et creus jugar?

—Jo? I ara! Si ni m'he emportat les sabates!

«EL DR. SEGURA AL PIE DEL CAÑÓN»

La meua sorpresa al topar-me, l'endemà matí, amb el Dr. Segura, va ésser més grossa que la del «Martinec» a l'empatar amb l'«Espanol».

—Caratsus! I els seus malalts? I en Noga? Com s'ho faran? Vostè es llença!

—Que es fumin! Primer és el deure...

—Així, vostè, aquí, és persona manada?

—Veurà... Però no ho xerri, eh?, que vostès, els del XUT!, són uns boca-molls... Vinc per a *estrechar lazos*. Per crear *vínculos*!

—Ah! Ves per on!

—Sí. Tinc l'encàrrec de fer-

me amic de l'Oscar. No per res, no. Ja m'entén, oi? Es allò... També vull veure si en Polo ens és fidel... Tenim por, sap? El trobem molt fred, el Polo!... I els altres... Entesos, eh?

Anava a contestar-li, però no vaig poder. L'Oscar trencava la cantonada i el bon doctor anava a saludar-lo, *cuan la sonrisa en los labios*...

Això és imprudent, doctor. A la tornada pots trobar-te tots els malalts bons. I ves qui t'abonarrà el perjudici...

«MACARRONI A TUTTI PASTI», O LA VIDA SENSE SIDRAL

Francament, la teca italiana no m'engresca. A la fonda, davant del plat, vaig fer un ridícol. Els macarrons continus em feien tres coses... Vaig atipar-me d'ous per beure, que és lo únic que es pot menjar sense formatge... En canvi, en Piera se'n va cruspírsis quilos. Si li surten tal com li entraren, el que s'espera en té per hores...

En Zamora s'atipà com un *internacional reconsagrado*. Un cop va cridar al cambrer, qui, amb una veueta completament «torresullastresca», li preguntà:

—Cosa volete?

—Mantequilla.

—Non capisco...

—Sí, home! Mantega! Allò que els franxutis en diuen «de la berra»...

—Non sai...

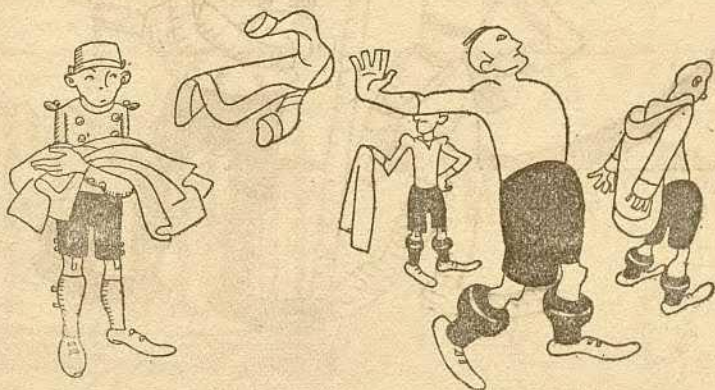
En Zamora es cremà.

—Burro! Més que burro!

—Ah! Capisco, capisco!

I li va portar la mantega. En Ricarditu, que no sap idiomes, no se'n sap avenir de què, per a que el serveixin, tingui d'insultar al cambrer. Si en sapigués, sabria que el *burro fresco di Milano* és la mantega.

El que més m'empipà va ésser la manca de sidral. Aquí el

REFLEXIO DEL «BOTONES»

—Em carrega, a mi, això del futbol!

desconeixen. *La vida sin sidral no se comprende.* Un altra vegada, me n'emportaré, els ho juro.

«TANTA AMABILIDAD NOS CONFUNDE»

Un servidor als italians no els tenia tractats, però me'ls imaginava morenos, baixos, suats, de cabell arrissat i arrecades d'or. Badava. N'hi ha de tota mena. Els uns són alts com en Zabala i els altres nanos com en Barratxina. Però tots són empalagosos de tan amables. Ah! I no canten, com a l'«òpara».

Ens han enfitat d'obsequis. Caliquenyos de metre i mig de llargada, vermuts a tothora, *macaroni confitatti*, discursos també confitats, *carisimos* a dotzenes i *hurres* a l'engròs. Però res de sidral. Què saben ells el que és bo!

En Maura va parlar mitja hora a Cà la Vila, d'allò, saben?

I volia estrechar lazos. En Dova s'hi hauria fet pipí de riure. Jo, no, perquè sóc seriós.

BULLIT, EMPENTES I PRONOSTICS RESERVATS

Un servidor va entrar al camp en calçotets i sense americana. Bo, pensaran vostès; aquest bútxara de Cuscunilles ja n'ha fet alguna de les seves. No; no és culpa del set-i-mig, no. Aquí, aquest joc és tan desconegut com el sidral. Es culpa de les empen-tes.

A la cuenta, els havien dit que els espanyols eren una mena de feres que es menjaven als adversaris amb allioli. I per a veure'ls vingué gent fins del Vesubi. Al camp hi cabien 15,000 ànimes, més o menys bones, i se n'hi in- quibiren 30,000. Com? Apretant, que és com es tanquen els ba- gus.

A en Càrrec li aixafaren una

pipa d'àmbar; a en Montesinos li esbotzaren l'encenedor i un servidor hi deixà la indumentària. Sort que portava un número de *La Vanguardia*!

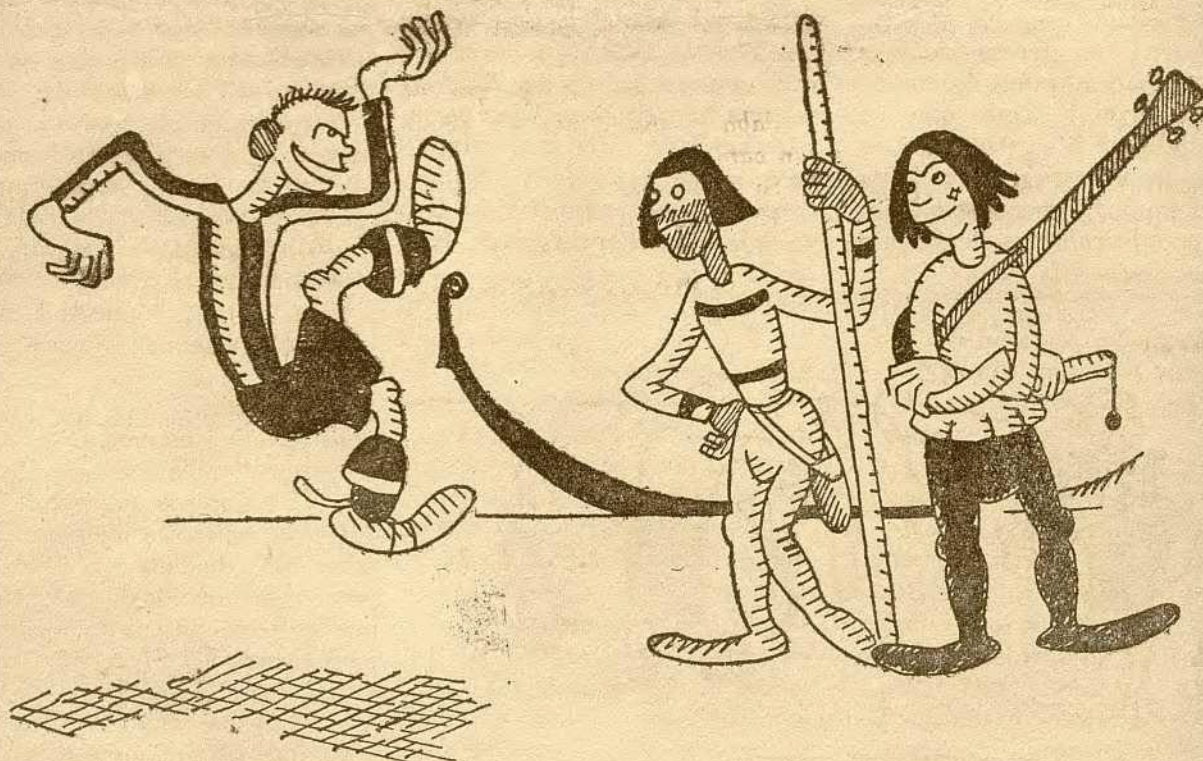
I prou preàmbul i anem al gra, que ja la gent és al camp i s'han canviat les *floreçitas* i *banderines* i han sonat els hurres i els de les pel·lícules ja rutllen.

En Càrrec fa de noi de la bandera. Té un tipet britànic que emmetzina.

EL PARTIT

Els blaus—els italians van de *cielo despejado*—apreten i en Càrrec es torna groc. Ja la ballem. Un tal Conti, que penca més que un comptador de gas, ens dóna un sobresalt. Els de casa, amb el camp moll, rellisquen. Els que més rellisquen són els bascos. I allò del *campo blando*? Paveros!

Els vermells s'hi tornen.

EN SAMI A ITALIA

—Ha són la mar de castissos les espanyols. Corpo di Baeo, quin davanteri-centri!!!!...

L'Acedo pifa a lo internacional. En Montesinos diu que ell això no ho fa. Bé, vaja! En Rousse ho xafa com un home.

En Caicedo compta els *off-sides*. Ja en té seixanta quatre a la llista. En Gamborena llueix les martingales. En Laca s'entesta en fer gol i fa... el ridícol. En Zamora surt a pendre l'aire i es baralla amb el *balloni* a cops de puny. Guanya ell.

El públic s'enfutisma perquè en Sami fa el salt del camàlic *jovial*. Em fa l'efecte que sóc a Les Corts. En Zabala fa més *planta que uva*. En Peña és penyorat i ell s'enfada, l'àngel de Déu! En Rousse, ídem. La Providència no ens abandona, diu en Monte. Jo estic en el secret, però callo. Es la mascota!

La cosa esta anivellada. Se-gueixen els *off-sides* a raig fet. Els italians gasten molt gas i, malgrat això, no es desinflen. En Sami salta de 19 maneres, una d'elles nova de trinca, estrenada avui. Es en va. En De Pra li estripa la grua cada cop. En Zabala i en Sami enganxen al porter entremig i el públic els diu «sòmines» en italià.

Confesso que tinc por i que tinc set. Tinc por perquè els blaus apreten més que unes sabates noves. Tinc set per manca de sidral.

Dels nostres davanters, sols en Piera i en Sami s'entenen. Els altres semblen federatius en dia

d'assemblea... Toquen a descansar... Respiro. Ah! Si tingués sidral!

LA SEGONA PART

Dominem. Sí, senyors; el que ho negui té pa a l'ull. Però en treiem menys que l'«Europa» de ses actituds enèrgiques. Els davanters tenen el xut vergonyós. I això que alguns cops la situació del gol blau és més crítica que la d'un rotatiu d'esports... En De Pra es llueix de valent i torna a servir de *jamón* en un *sandwich*. El públic s'enfada. Estan fets a poc! Que de què que no ens l'encolomen. En Càrcer està més nerviós que en Noga quan perden els blau-grana. Dominen ells. Dominem nosaltres. Ai! Amb un xic més! Res, el temps passa i s'ha acabat. Zero a zero a favor dels italians.

I un servidor, sense sidral!

EPILEG

Al sortir no hi ha tantes empentes. Només he perdut la corbata. En Càrcer em diu:

—*Hemos perdido porque no jugaba Juanito. Ese Zabala es un camelo...*

Si tindrà raó?

En Maura diu:

—*La fatalidad lo ha dispuesto así y es inútil rebelarse ante sus decretos...*

No sé si se'm rifa.

En Pentland diu quelcom en anglès. No l'he entès, però trobo que té raó.

En Lemmel diu:

—*Me gusta Italia. ¿Ya nos vamos mañana?*

El doctor Aguirre no diu res. S'hi fixa.

El doctor Segura està de xiu-xiu amb l'Oscar. Parlen de negoci.

En Zamora, acarontant la seva mascota, diu:

—Tots ho haguessin fet com jo, hauriem guanyat...

I marca una *postura*.

En Piera:

—He estat de pega. Es que trobo a faltar en Martí.

En Sami:

—Si m'hagués sortit bé el salt de la cornucòpia, rai!

En Zabala:

—*¿Qué culpa tengo yo si no se asustan?*

En Montesinos:

—Jo hauria desfet l'empat. Sóc la nata per entrar gols!

En Caicedo:

—*¡Qué grande es Milán! ¡Pero huele a queso!*

Un servidor:

—No trobo sidral!

EPILEG II

No tinc pàfies per la tornada. Manden *fondos y sidral*.

CUSCUNILLES

Milà, 10-3-24.

FUTBOL

Camp nou de l'Europa

Reial Stadium Ovetense

contra

C. D. EUROPA

A LES 3'45 TARDA

Dies 16 i 19 de Març

Barcelona Terrassa

Els campions del grup «B» donen mals resultats així que s'enfronten amb els del grup «A». Si els del «Martinenc» el diumenge van veure jugar el «Terrassa», a ben segur que es tregueren un pes de sobre i respiraren satisfets.

Si goséssim diríem que mai havíem vist jugar el «Terrassa» amb tan poc d'encert. Riguin-se de passar, de dribblar i de xutar! Els campions del grup «B» corrien formats en escamots darrera la pilota, no fiant-se l'un de l'altre, i si per dissort la pilota anava a parar als peus d'un del «Barça», aquest els deixava plantats i feia el que volia.

Al començament del partit va semblar que en Massagué volia fer coses de gran jugador executant jugades boniques, però després va acabar tan desorientat com els altres, veient-se ennavetats per a desfer-se de les envestides dels blau-grana.

En Gràcia, quan veié que del «Terrassa» no se'n veia ni l'ombra, s'engrescà i, com aquell que pretén fer-se cartell de bracet amb l'Alcàntara, es va plantar davant de la porta d'en Marcet, i aquest l'hi entro jo i aquest l'hi entra l'altre, no va parar fins que va veure el nas d'en Marcet enganxat a la xarxa.

A la segona part en Pasqual va reforçar (?) l'equip del «Terrassa» i l'Uriach el va substituir. L'Uriach va ésser la víctima amb qui venjà el «Terrassa» la reforma del nas d'en Marcet. A la primera arrancada el pobre Uriach va fer l'ànec de resultes d'una parada amb les dents. Va prendre's un sidral amb aigua-naf, i tornem-hi.

L'Alcàntara passava la pilota a en Coma, aquest la passava a en Carulla, en Vinyalets la pre-

nia i la deixava a en Torralba, en Torralba li feia donar la volta al camp i la portava als peus d'en Gràcia... I el «Terrassa»? Bé, gràcies.

Al pal de la bandera cada vegada s'hi albirava un número més alt. L'encarregat tenia por d'acabar l'existència per a que funcionés el marcador.

Per si el «Terrassa» no en tenia prou amb fer-ho malament, la Providència es va engrescar, i, per seguir la broma, li féu esguerrar quantes jugades efectua amb encert. Era lo únic que els mancava.

Per a que no es creguin que ens plavem esbotzant els desgraciats, fem constar que aquell paio que marcava a en Sagi sobresortí de tots els egarencs i que mai deixà de donar el resultat que es proposava.

El que és, si el dia que el «Terrassa» jugui amb el «Martinenc» (el rei del cabasset) ho fa com el diumenge a Les Corts, serà un partit a prova de pronòstics, que s'hi adormiran els acomodadors.

Animarse, pollos, animarse, que no hi ha res tan dolent com aguantar sis gols.

MARGOT,

la joven trans-siberiana

Europa - València

Cinc a un i no' va más!

Els nois d'en Matas han triomfat en tota la línia.

El «València», amb tot i en Roca i en Reyes, va fer l'ànec davant de la davantera gracienc, que es va llençar a l'atac amb un entusiasme engrescador.

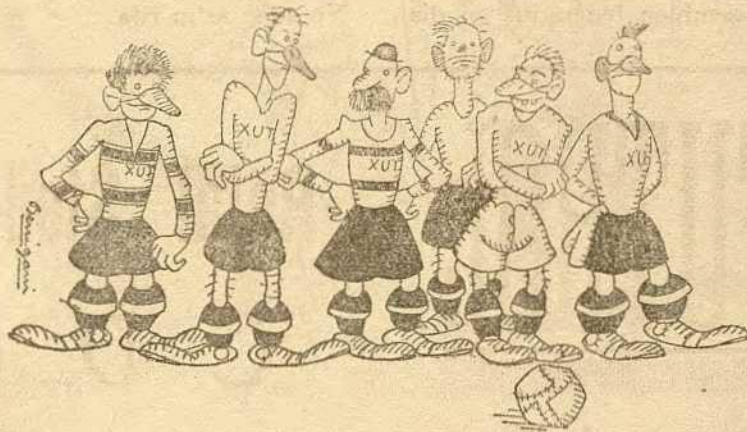
En Cros i l'Olivella, convençuts de què si no són internacionals és degut a manca d'influències, feren la vergonya a més de quatre que tenen el pare alcalde.

En Jaumandreu va fer forrola, com vulgarment se diu, fent la guitza a en Cubells i en Peral, que cada vegada que provaven de xutar tenien de tornar-se'n amb la cua entre cames.

En Xavier, l'Artisus i tota la companyia obtingueren un èxit envejable; tant és així, que a l'acabar-se el partit els valencians demanaren que sortís l'autor, però com que en Matas estava enfeinat amb la Federació, no pogué sortir.

Ahir es va jugar el segon partit, però el nostre corresponsal particular no ens ha enviat encara el telegrama amb el resultat. Segurament el rebrem abans de diumenge.

X.

Mitja dotzena d'interplanetaris de l'equip «F. C. Xut», del País del Sidral

Sabadell - Martinenc

Tots vostès ja ho saben que el «Sabadell» va guanyar per dos a u. No cal, doncs, insistir dient que les ales i els mitjos i l'*encuentro reñido y la soberbia pasada mantuvieron constantemente la expectación que había despertado el encuentro*. Nosaltres no la volem despertar l'*expectación*. Que dormi.

En tenim prou dient: «Pallejà, xoca-la; ets un home!»

Z.

Júpiter - Sans

L'Aramburu va rebre una demostració de simpaties del públic, que amb una miqueta més el desfan.

Tant el «Sans» com el «Júpiter» jugaren a l'aranya estira ca-

bells, donant feina als porters, que tingueren una tarda agitada.

En Gil, en Sotillos, en Rojas i en Tonijuan foren els perforadors.

Endavant les atxes i *perforar y perforar hasta morir!*

V.

Arlètic - Badalona

Es va revelar un nou davanter-centre: en Pujol. Ja en tenim tres: en Sami, en Peidró i en Pujol.

Ara només manca que qualsevol dia es reveli en Cros, i ja seran quatre.

Ho sentim pel «Badalona», perquè es va deixar guanyar pels colistes.

Menys mal que va ésser només per 3 a 1.

XOP

XUTS

En Tallada i en Cabot han fet un pacte.

Han convingut a respectar-se els respectius jugadors.

Bé, sí, però i si les Junes no s'hi avenen?

—

Als «europeus» la carteta de la Federació els ha fet l'efecte d'un vaset de Rubinat.

Però algun directiu la troba força acceptable i, fent l'ullet, assegura que amaga un *truco*.

Maquiavelismes, no, eh? Que la gent de Gràcia, si se n'adona, pot espatllar alguna closca.

—

Sembla que el «Barcelona» té una debilitat per en Vilarrodona. Hi veu un fenomen en perspectiva.

Al tanto, noi! Quan passen raves, compra'ls!

—

A en Sami els de l'«Español» el *camelan*.

S'equivoquen. El carinyo que l'uneix als de cân «Barça» no es trenca amb *pelotillas*.

Necessita projectils d'una altra mena.

—

L'altre dissabte en Zabala va firmar sa llicència com a jugador de l'«Español».

En Cabot, que no s'ho creia, ha tingut una desil·lusió.

—

En l'última Assemblea de l'«Europa» un espontani va dir: «Jo demano per aquest gran deportista que es diu Joan Matas,

que és el pare del futbol i el més ferm puntal de l'«Europa», que l'Assemblea li doni un vot de confiança per què faci el que li passi pels...»

En Matas es va tornar vermell.

—

En Caicedo ha anat de suplent, amb l'equip nacional, a Itàlia.

En Carulla està indignat:

—De què em serveix, a mi, l'ésser del «Barcelona»? — diu, traient foc pels queixals i clavant cops de cap per les parets.

A veure si aquest xicot, enriat com està, fa un disbarat i es passa a l'«Español»!

—

El XUT! prega a tots els que entraran d'arròs, el diumenge vinent, al camp nou de l'«Europa», que tinguin *cordura* i no esvalotin ni escandalitzin, per més coses estranyes que vegin.

Ja poden suposar que un equip del País del Sidral posseirà un joc nou que la majoria, al començament, no l'entendran.

Sobretot, calma!

—

Fer un bon paper com a davanter-centre, en una terra en la qual tenen tot un senyor Montes, és més difícil que fer-lo com a àrbitre, essent l'àrbitre número u d'aquella tot un Milego.

Per això a en Cros li va costar menys quedar bé com àrbitre que com davanter.

—

Els jugadors de l'«Europa» varen ésser convidats a Castelló a un ball de disfresses en el qual era necessari dur carota.

I, oh misteris del *destino*, en Cros va entrar sense carota.

Seria per guapo?

—

Un ésser misteriós, enigmàtic i sidralista que ve per la nostra Redacció, ens volia demostrar, amb una equació de quart grau, que si la Federació no ai-

xecava la desqualificació d'en Pelaó, en Gularons aniria a ocupar el seu lloc.

Com que a nosaltres amb àlgebra no ens han sortit mai els comptes i volem estar bé amb en Gual, *no quitamos ni ponemos rey.*

En Kinké per fi ha donat el salt. Així ho diu *La Publicidad*, de Granada:

«El delantero centro del «Sevilla F. C.» Juan Armet «Kinké», llegará a Granada probablemente el sábado próximo, para encargarse del equipo Real Español como entrenador del mismo. También, y como es natural, jugará en dicho equipo como centro delantero.»

Al tanto, «amateurs» de casa nostra! A Granada hi ha esdevenidor.

L'Alís tira per mal cap.

No en tenia prou amb ésser «que de què» de campió del massegot, que ara vol eclipsar a en Zamora.

Es veu ben bé que la cossa dona més que el cop de puny.

L'altre dia, a València, el noi Alís va jugar de porter...

En Zamora ja riu de pensar la morma que rebrà en Monjardín si li fa una entradeta d'aquelles.

Almenys hi ha cacau per mitja horeta.

En Meléndez, en el *match* de gambada que va fer amb en Charlot, va canviar la pesseta abans d'arribar a la meta.

Es un xicot molt arrojadat.

I fins «provocatiu» i tot.

A propòsit d'aquest *match*, copiem d'*El Mercantil Valenciano*:

«Charlot corrió y Meléndez corrió, lo vimos nosotros y lo vieron todos los espectadores, y por tanto se impone la descalifica-

ción de ambos, lo que equivaldría a la repetición de la prueba; pero declarar vencedor a Meléndez, nunca.

«Máxime cuando el juez señor Maluquer no pudo ver los últimos 20 o 25 metros por impedirselo el público que se apelotonó en la meta.

«¿Puede imparcialmente fallar el juez no habiendo visto la llegada?

«Nosotros creemos que no.

«Que Meléndez entró delante en la meta es innegable; pero que al correr fallaron ambos al reglamento y merecen ser descalificados, también lo es.

«Por tanto el fallo dictado es injusto.»

I per això vàreu fer tanta pavoria i us vàreu fer retratar amb en Maluquer al mig?

Bé, vaja!

Decididament els catalans som uns murrís. En Laca ho ha descobert.

Abans de fer el viatge a Milà, va dir que la victòria sobre els italians seria *muy difícil*.

I afegí:

«Los catalanes lo saben, y por ello no protestan de que se excluya a Alcántara y a Sancho. Así, si perdemos el partido, se les presenta ocasión de bombar a sus jugadores... Si ganamos, no darán importancia a la victoria. Te digo que esto del fútbol...»

I que en som de vius!

I que n'ets de talòs!

En Zuluaga, del «Sestao», deien que se n'anava al «València». Però ell diu que és una bola i que per pàfies no guilla del seu club.

Has sestao bueno!

A tots els partits de selecció, es facin on se facin, hi assisteix un representant del «Barça».

Es comprèn. Els tals partits

són zocos de jugadors, i així com els pagesos van al mercat de Granollers per veure com van els ous, hi ha qui va a veure a quant es cotitzen els davanters bilbaïns o els mitjos donostiarres.

La vida del comerciant és una vida molt enfarfegada.

Parlem un xic seriosament?

Som-hi.

En Laredo, simpàtic davant de l'«Español», es trencà un braç jugant un partit. I el club d'en La Riva organitza, en son benefici, un partit d'homenatge.

S'han ofert, per a jugar-hi, l'Alcàntara, en Lluïset Blanco, en Molina, de València, en Ramon González, de La Corunya, i els internacionals Peña i Aguirrezabala...

Aquests—amb altres—jugaran contra l'«Español» molt aviat.

A veure si es demostra—per una sola vegada—que per damunt de les misèries hi ha quelcom més enlairat.

*Acuerdos son acuerdos,
cartas son cartas;
palabras del «Europa»
todas son falsas.*

En Pasarín no ha anat a Milà perquè, essent defensa esquerra, el volien fer jugar de dreta.

Ai, Senyor! I pensar que hi ha tants davanters que haurien jugat de porter amb tal de poder-hi anar!

La Cornada ha batut el *record* de la informació ràpida i barata sortint en Corbinos. El divendres al matí l'edició del dissabte ja duia telegrams seus de Milà.

Per primera volta hem de reconèixer que el nostre aparell de telepatia sense fils no es pot posar al costat del de la Cornada.

XUT F. C. del País del Sidral

CONTRA

SPARTA de Gràcia (4art. de l'«Europa»)

Diumenge, dia 16, a les 10'30 del matí
(Camp nou de l'«Europa»)

Disputant-se una magnífica copa, donada pel Sr. Abril, que cada copa en val mil

PROGRAMA

- Primer. *Pasacalle musical por una banda de ladrones.*
- Segon. Presentació dels jugadors amb les respectives famílies.
- Tercer. Canvi de valuosos presents entre els capitans respectius dels equips.
- Quart. Lluita ferotge i inhumana entre l'equip del País del Sidral i l'«Sparta».
- Cinquè. *Arrastre* dels jugadors lesionats.
- Sisè. Apallissament i *descuartizamiento* de l'àrbitre, senyor Quicoff, a benefici del públic.
- Setè. Gran castell de focs artificials a entrada de fosc.
- Vuitè. Visita col·lectiva a l'Hospital, en prova d'estimació als jugadors.
- Novè. *Carga* per la guàrdia municipal de cavall per aclarir la situació.

L'entrada al camp deurà efectuar-se per la porta del carrer de Sant Lluís, mitjançant el carnet de soci de l'«Europa», o bé amb la invitació que acompanyem.

Salut, Sidral i Arròs

Aquí sóc perquè he vingut,
y al que me prive la entrada
li proporciono un disgust
desfent-li la carcanada.

¡HAGAN PASO, SEÑORES!

—
Vàrem notar al «Barça», l'altre dia, que les cares dels directius respiraven satisfacció per tots els indrets, que diu en Noga. Serà d'ençà que són campions?

No. Un d'aquests directius ens va treure de dubtes.

—Que no ho sap? D'ara en avant serem els amos en atletisme i, a més, en Polo, del «Celta», ve a les ordres de l'Alcàntara.

—
Saben per què els jugadors del «Barça» voldrien que en Polo jugués amb ells?

Doncs, per no ésser menys que els de l'«Español», que sempre juguen amb el «Polo» al costat.

—
En Torrents vol donar les informacions en forma de trenca-closques. En l'edició del divendres passat ja va intentar fer la prova amb allò:

«En el «Español» probablemente debutarán dos jugadores que han jugado hasta ahora en dos clubs de barriada de primera

categoría y cuyos apellidos son muy parecidos.»

Però per aquesta volta li ha fallat. Es varen haver d'acontentar amb un «as» de segona categoria, i gràcies. *Y cuyo apellido no s'assemblava per res amb el de l'Oliveras i l'Olivella.*

—
Sabem de bona tinta que cert *plumífero deportivo* té l'encàrrec d'un club de primera categoria, d'escriure la vida i miracles d'en Sesúмага, dedicant especial cura a la part que tracti de l'època que va jugar amb el «Barça».

Tindrà res que veure això amb els rumors de què en Polo ve a jugar aquí?

—
Fem avinent als que pensin assistir al partit que el diumenge el matí jugaran l'«Sparta» i el «F. C. Xut del País del Sidral», que l'arbitratge corre a càrrec d'en Quicoff - Plongeon, que, per ésser col·legiat en el País del Sidral, té una manera especialíssima d'apreciar i castigar les faltes, que segurament no

compendran, per no haver vist mai cap partit entre equips de dit país.

—
El plebiscit «Rambles-bulevard» ha tingut un èxit tan sorollós, que ha convençut a la Junta del «Barça» de què als socis, no parlant-los de futbol, no els vagin amb *cuentos*.

Malaguanyada urna! Per quatre paperetes!

—
En Bota, l'ex-porter, cansat de pendre mal, treballa a les oficines del «Barça».

A veure si un dia s'entrebanca amb un tinter i es torna a trencar un braç?

Es capaç d'això i de molt més.

—
La Federació Catalana segueix donant excuses per no enviar a la Biscaïna la liquidació del partit Biscaia-Catalunya... I la de Biscaïa ha comminat a la Catalana amb escampar-ho si aquesta no pugna.

Minyons! Que això no fa guerrero!

FUTBOL

A les 3'30 tarda

CAMP DE LES CORTS

Dijous dia 13 de Març

L'EQUIP NACIONAL

que ha jugat a Milán

CONTRA

UNA SELECCIO

de jugadors locals